

Mektûbât-ı Hulûsî-i Dârendevis

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s)

Kırkikinci Mektup

Rahman'ın tecelligâhı olan gönlümüzde samimi bir sevgiyle dolaşma şerefine sahip olmanız size saadet olarak yetmez mi? (Mutluluğunuz için yeterli değil midir?) Benden ne iyilik bekliyorsunuz? İki dünyasını heba etmiş zelil ve fani bir kulum. (Her iki dünyasını da yokluğa, hiçliğe veren hakîr bir kulum.) Allah'ın inayet (İyilik) kapısına kul olmayı iki dünya mutluluğuna değişmem. (Hizmeti, kulluğu iki cihana bile değişmem.) Şu hakîr bendelerini iltifat nazarlarına almasalar bile, ihlâs ile onun kapısının dilencisi/kölesi olmayı katkısız, hâlis lütuf bilirim. Gözlerim, onun güzel hayallerinin hasretiyle, gönlüm ona kavuşma isteğiyle geçirdiği anları tarif edemez. Tarifi mümkün değil.

Senin davan-fikrin-, muhabbet yolunda bizden ayrılmamak üzere sabit olman idi. Sevgide, sohbette bizi terk etmemek idi. Vefa bu mu? Gözlerimiz yolda, sürekli beklemek olursa bu mürüvvet olur mu? Ne mertliğe sığar, ne insafa... Aşk kervanı yârin/dostun diyarına gidiyor/gitti. Bu elemli yolda yârsız, yalnız kalırsan ne olur? Halin nice olur? Halini anlamaz kimse. Halden anlamazlar. İyice toparlan ve diril de öyle gel. (Sen dostu görmezsen, gönlün hoş olmaz. İyice dostsuz kalmadan gözünü aç, kendine gel, dosta gel.)

Not: Bu mektubun birinci kısmı Balabanlı Ömer Koçer'e, ikinci bölümü ise H. Muhiddin Tütüncü'ye yazılmıştır.

Güncelleme: Yrd. Doç. Dr. Cemil GÜLSEREN